

Arrest

nr. 225 315 van 28 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

vertegenwoordigd in rechte door hun ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die in rechte worden vertegenwoordigd door hun ouders X en X en die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker, X, die volgens zijn verklaringen op 5 januari 2018 als begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 7 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Tweede verzoeker, X, is in België geboren op 2 november 2016 en diende op 7 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 20 december 2018 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 20 december 2018 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen in hoofde van eerste verzoeker, M.P., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 07/09/2018

Overdracht CGVS: 17/10/2018

Uw persoonlijk onderhoud vond plaats op 14 november 2018 van 9.25 uur tot 10.10 uur op het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, in het bijzijn van een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Ahmadzadah, was gedurende het volledige onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U bent 10 jaar oud en u beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U werd geboren in Iran, waar uw ouders van Afghanistan naartoe waren verhuisd. Van Iran reisde u in 2015 naar België met uw vader, M.Pa. (CGVS (...)/ O.V. (...)) en uw moeder M.Ma. (CGVS (...)/ O.V. (...)). In België werd uw broertje M.M. (CGVS (...)/ O.V. (...)) geboren. Op 26 augustus 2015 dienden uw moeder en vader een verzoek om internationale bescherming in. Op 29 juni 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in zowel het dossier van uw moeder als dat van uw vader. Uw ouders dienden tegen deze beslissing geen beroep in. Op 9 januari 2018 dienden uw vader en moeder allebei een eerste volgend verzoek in. Beide verzoeken werden door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. Op 7 september 2018 dienden u en uw broer M.M. in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u in België wil blijven omdat u hier veel vrienden hebt en omdat u in Afghanistan niet naar school zou kunnen gaan. Ook haalde u aan dat het gevaarlijk is in Afghanistan.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten voor: een sportkaart van een Iraanse vechtsportclub, een originele Iraanse vaccinatiekaart en een kopie van een Iraanse vaccinatiekaart, een amayesh kaart, een kopie van het Afghaans paspoort van uw vader, een brief van uw vroegere buurvrouw in België en een foto's van u met uw vriendjes hier in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en de elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

De relevante elementen werden beoordeeld in het kader van het eerste volgend verzoek van uw vader. De beslissing van uw vader luidt als volgt:

"Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet – de problemen rond de landroof in Paghman in 2006 - moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Het gegeven dat u in het kader van uw huidig verzoek verklaart dat u niet in Herat maar wel 10 jaar in Iran woonde na de gebeurtenissen in Paghman (provincie Kaboel) doet niets af aan het feit dat er in het kader van uw vorig verzoek en zoals beschreven in de initiële weigeringsbeslissing van het CGVS naast de door u aangehaalde problemen in Herat evenmin geloof gehecht werd aan uw betrokkenheid bij de problemen in Paghman in 2006 waarop u uw vrees voor terugkeer naar Afghanistan nog steeds baseert. Uw broer die in 2009 in België erkend werd als vluchteling vertelde bovendien uitgebreid over de gebeurtenissen die zich afspeelden in 2006 met vermelding van andere protagonisten en van andere betrokken familieleden waarbij opvalt dat u nergens in zijn relaas werd vermeld (zie informatie die toegevoegd werd aan de blauwe farde van het administratief dossier: 09/10119 Broer, Vragenlijst DVZ, vraag 5 d.d.23/1/2009 en gehoorverslag CGVS). Uw broer zei zelfs letterlijk dat er niemand anders van jullie lokale stam gearresteerd werd, indien u wél opgepakt en mishandeld zou zijn geweest had hij dit ongetwijfeld ook verteld (gehoorverslag CGVS broer, p.7). Over u, zijn enige broer, zei hij bij DVZ enkel dat hij niet wist waar u was en dat zijn zus zich in Mazar bevond (DVZ Verklaring broer, vraag 30 d.d. 23/1/2009). De door u beschreven ontsnapping uit de klauwen van uw gewapende vervolgers in 2006 kwam overigens ook zeer onrealistisch over (CGVS, p.3). Het hoeft weinig betoog dat u niet bij machte bent het CGVS tot een andere kijk op de situatie te brengen temeer dat u ook nog stelt dat uw problemen in Afghanistan nog steeds actueel zijn terwijl u tegelijkertijd zegt dat u met niemand in Afghanistan nog contact heeft hetgeen uw bewering allerminst overtuigend maakt (DVZ, Verklaring Meervoudige Aanvraag, vragen 15 en 20). Uw nieuwe verklaringen kunnen de ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven niet ombuigen.

Wat betreft het feit dat u – in hoofde van uw kinderen - bijkomend opwerpt dat jongeren in Afghanistan ontvoerd worden voor losgeld, dient vermeld te worden dat het niet volstaat om te verwijzen naar een algemene situatie of gebeurtenis om daarmee een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Volledigheidshalve kan nog vermeld worden dat u bij aankomst in Europa op 10 augustus 2015 een beroep deed op internationale bescherming in Hongarije maar dat u daar verdween alvorens de resultaten af te wachten. Dit relateert uw nood aan internationale bescherming in belangrijke mate (zie administratief dossier, documenten buiten de asielprocedure).

Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan immers worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het eerste veilige land waar hij toevlucht zoekt en daar dan ook de resultaten afwacht.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt (uw origineel Afgaans paspoort met afgiftedatum 12/8/2013 en voorzien van een tijdelijke verblijfsvergunning voor Iran, een attest van de Afgaanse ambassade in Iran dat uw identiteit bevestigt d.d.1/6/2010, een medisch attest van een ziekenhuis in Iran d.d. 31/7/2013, een huurcontract van jullie huis in Iran d.d. 3/1/2013, een Iraanse gezondheidskaart van uw zoon d.d. 8/1/2014 en een Iraans bewijs van het overlijden van jullie tweeling d.d.30/11/2013, de originele Iraanse identiteitskaart van uw echtgenote met afgiftedatum 15/9/2013, een originele Iraanse nationaliteitskaart van uw echtgenote met onleesbare gegevens en geen geldigheidsdatum) ter ondersteuning van de nieuwe verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek hebt uiteengezet, in casu dat u niet in Herat maar wel 10 jaar in Iran verbleven heeft moet worden vastgesteld dat deze stukken inhoudelijk geen verband houden met de door u beschreven asielmotieven die reeds ongeloofwaardig bevonden werden. Bovendien wijkt de naam op het door u neergelegde paspoort af van de naam die u in België opgaf (M.Pa. versus P.N.). Op één na werden de meeste documenten trouwens afgeleverd in het jaar 2013 en 2014. Deze documenten tonen dus geenszins aan dat u Afghanistan onmiddellijk na de gebeurtenissen in 2006 verlaten heeft en laten eerder veronderstellen dat u wel nog langer in Afghanistan woonde. Het ene document dat in 2010 afgeleverd werd is louter een bevestiging van uw identiteit hetgeen bezwaarlijk kan gezien worden als bewijs van een langdurig verblijf in Iran.

Wat de plots opgeworpen Iraanse nationaliteit van uw echtgenote betreft is het evenmin duidelijk of hieromtrent de waarheid wordt verteld. Gezien zowel u als uw echtgenote in dit volgend verzoek om internationale bescherming verklaren dat haar vader Afgaans en haar moeder Iraans is en zijzelf over de Iraanse nationaliteit beschikt - in weerwil van haar vroegere verklaringen (in het kader van haar eerste verzoek vermeldde ze zowel Paghman als Herat in Afghanistan als geboorteplek, CGVS echtgenote, p.2) - is dit immers vreemd in die zin dat de nationaliteit in Iran doorgaans via de vader doorgegeven wordt en niet via de moeder (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Bovendien is de uitgevende instantie op het voorgelegde Iraanse nationaliteitsbewijs moeilijk leesbaar. Overigens houdt het op zich al een negatieve indicatie in dat jullie beiden in het kader van jullie eerdere verzoek details gaven over jullie leven in Herat om nu laconiek te stellen dat jullie er nooit woonden. Zelfs indien uw echtgenote over de Iraanse nationaliteit zou beschikken, hetgeen niet onomstotelijk aangetoond werd, is dit evenmin een bezwaar voor een terugkeer naar Afghanistan. Gezien de meeste documenten die eventueel kunnen wijzen op een verblijf in Iran pas vanaf 2013 opgemaakt werden is hiermee evenmin een langdurig verblijf in Iran aangetoond gezien jullie in de zomer van 2015 al in Europa waren. Overigens moet bijkomend worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst en in Iran een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van documenten bijzonder relatief en zijn ze op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul en in de stad Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu ook de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Het geweldsniveau en de impact van het conflict in de stad Herat is verschillend van de rest van de provincie Herat. Opstandelingen zouden er slechts in beperkte mate aanwezig zijn. Herat-stad staat onder de controle van de Afghaanse overheid. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er aanslagen plaats gericht tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. Herat-stad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit.

De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Herat en in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Herat of in de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Paghman in de provincie Kabul of in Herat. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De door u voorgelegde amayesh kaart en de Iraanse sportkaart kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt immers dat dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielrelaas te ondersteunen, zoals diploma's etc. De overige door u voorgelegde Iraanse documenten werden hierboven reeds besproken.

De foto's en de brief van uw vroegere buurvrouw, waaruit uw integratie in België blijkt, zijn elementen die een terugkeer naar het land van herkomst vanuit humanitair oogpunt kunnen bemoeilijken. Het CGVS is enkel bevoegd voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Voor het verkrijgen van een verblijf in België op basis van zuiver humanitaire redenen dient u andere, in de Vreemdelingenwet voorziene, procedures aan te wenden.

Wat betreft de onderwijsmogelijkheden in uw land van herkomst dient verwezen te worden naar de informatie van het CGVS, waaruit blijkt dat deze regionaal verschillen binnen Afghanistan. Daar er inzake het eerste volgend verzoek om internationale bescherming van uw vader werd vastgesteld dat hij geen zicht biedt op jullie verblijfplaatsen voor jullie komst naar België kan het CGVS zich hier dan ook niet over uitspreken.

Gelet op bovenstaande kan aan u evenmin het statuut van vluchteling of het subsidiair beschermingsstatuut worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van tweede verzoeker, M.M., luidt als volgt:

Uw persoonlijk onderhoud vond plaats op 14 november 2018 van 9 uur tot 9.25 uur op het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, in het bijzijn van een tolk die het Dari machtig is. Gelet op uw jonge leeftijd werd uw persoonlijk onderhoud afgenomen van uw vader M.Pa. Uw advocaat meester Admadzadah was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U bent twee jaar oud en u hebt de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren in Brugge (België), nadat uw vader, M.Pa. (CGVS (...) / O.V. (...)) en uw moeder M.Ma. (CGVS (...) / O.V. (...)) in 2015 in België aangekomen waren, samen met uw broer M.P. (CGVS (...) / O.V. (...)). Op 26 augustus 2015 dienden uw moeder en vader een verzoek tot internationale bescherming in. Op 29 juni 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in zowel het dossier van uw moeder als dat van uw vader. Uw ouders dienden tegen deze beslissing geen beroep in. Op 9 januari 2018 dienden uw vader en moeder allebei een eerste volgend verzoek in. Beide verzoeken werden door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. Op 7 september 2018 dienden u en uw broer M.P. in eigen naam een verzoek in tot internationale bescherming. Gezien uw jonge leeftijd werd uw persoonlijk onderhoud door uw vader gedaan, in uw aanwezigheid. Uw vader verklaarde dat u niet in Afghanistan kunt wonen omdat het daar te gevaarlijk is. Bovendien bent u hier geboren en bent u nog nooit in Afghanistan geweest.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

In casu blijkt immers dat u slechts 2 jaar oud bent, en als dusdanig zelf niet bij machte bent om verklaringen af te leggen of eventuele stukken aan te brengen in het kader van uw verzoek. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werd er een persoonlijk onderhoud afgenomen met uw vader M.Pa. (CGVS (...) / O.V. (...)) die aldus in de mogelijkheid verkeerde om de nodige elementen ter ondersteuning van uw verzoek kenbaar te maken, om opmerkingen te formuleren evenals stukken neer te leggen. Uw raadsman was eveneens aanwezig.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat de nodige garanties geboden werden in het kader van onderhavig procedureverloop.

Alle relevante elementen werden beoordeeld in het kader van eerste volgend verzoek van uw vader. De beslissing van uw vader luidt als volgt:

"Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de

kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet – de problemen rond de landroof in Paghman in 2006 - moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Het gegeven dat u in het kader van uw huidig verzoek verklaart dat u niet in Herat maar wel 10 jaar in Iran woonde na de gebeurtenissen in Paghman (provincie Kaboel) doet niets af aan het feit dat er in het kader van uw vorig verzoek en zoals beschreven in de initiële weigeringsbeslissing van het CGVS naast de door u aangehaalde problemen in Herat evenmin geloof gehecht werd aan uw betrokkenheid bij de problemen in Paghman in 2006 waarop u uw vrees voor terugkeer naar Afghanistan nog steeds baseert. Uw broer die in 2009 in België erkend werd als vluchteling vertelde bovendien uitgebreid over de gebeurtenissen die zich afspeelden in 2006 met vermelding van andere protagonisten en van andere betrokken familieleden waarbij opvalt dat u nergens in zijn relaas werd vermeld (zie informatie die toegevoegd werd aan de blauwe farde van het administratief dossier: 09/10119 Broer, Vragenlijst DVZ, vraag 5 d.d.23/1/2009 en gehoorverslag CGVS). Uw broer zei zelfs letterlijk dat er niemand anders van jullie lokale stam gearresteerd werd, indien u wél opgepakt en mishandeld zou zijn geweest had hij dit ongetwijfeld ook verteld (gehoorverslag CGVS broer, p.7). Over u, zijn enige broer, zei hij bij DVZ enkel dat hij niet wist waar u was en dat zijn zus zich in Mazar bevond (DVZ Verklaring broer, vraag 30 d.d. 23/1/2009). De door u beschreven ontsnapping uit de klauwen van uw gewapende vervolgers in 2006 kwam overigens ook zeer onrealistisch over (CGVS, p.3). Het hoeft weinig betoog dat u niet bij machte bent het CGVS tot een andere kijk op de situatie te brengen temeer dat u ook nog stelt dat uw problemen in Afghanistan nog steeds actueel zijn terwijl u tegelijkertijd zegt dat u met niemand in Afghanistan nog contact heeft hetgeen uw bewering allerminst overtuigend maakt (DVZ, Verklaring Meervoudige Aanvraag, vragen 15 en 20). Uw nieuwe verklaringen kunnen de ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven niet ombuigen.

Wat betreft het feit dat u – in hoofde van uw kinderen - bijkomend opwerpt dat jongeren in Afghanistan ontvoerd worden voor losgeld, dient vermeld te worden dat het niet volstaat om te verwijzen naar een algemene situatie of gebeurtenis om daarmee een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Volledigheidshalve kan nog vermeld worden dat u bij aankomst in Europa op 10 augustus 2015 een beroep deed op internationale bescherming in Hongarije maar dat u daar verdween alvorens de resultaten af te wachten. Dit relateert uw nood aan internationale bescherming in belangrijke mate (zie administratief dossier, documenten buiten de asielprocedure). Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan immers worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het eerste veilige land waar hij toevlucht zoekt en daar dan ook de resultaten afwacht.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt (uw origineel Afgaans paspoort met afgiftedatum 12/8/2013 en voorzien van een tijdelijke verblijfsvergunning voor Iran, een attest van de Afgaanse ambassade in Iran dat uw identiteit bevestigt d.d.1/6/2010, een medisch attest van een ziekenhuis in Iran d.d. 31/7/2013, een huurcontract van jullie huis in Iran d.d. 3/1/2013, een Iraanse gezondheidskaart van uw zoon d.d. 8/1/2014 en een Iraans bewijs van het overlijden van jullie tweeling d.d.30/11/2013 , de originele Iraanse identiteitskaart van uw echtgenote met afgiftedatum 15/9/2013, een originele Iraanse nationaliteitskaart van uw echtgenote met onleesbare gegevens en geen geldigheidsdatum) ter ondersteuning van de nieuwe verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek hebt uiteengezet, in casu dat u niet in Herat maar wel 10 jaar in Iran verbleven heeft moet worden vastgesteld dat deze stukken inhoudelijk geen verband houden met de door u beschreven asielmotieven die reeds ongeloofwaardig bevonden werden. Bovendien wijkt de naam op het door u neergelegde paspoort af van de naam die u in België opgaf (M.Pa. versus P.N.). Op één na werden de meeste documenten trouwens afgeleverd in het jaar 2013 en 2014. Deze documenten tonen dus geenszins aan dat u Afghanistan onmiddellijk na de gebeurtenissen in 2006 verlaten heeft en laten eerder veronderstellen dat u wel nog langer in Afghanistan woonde. Het ene document dat in 2010 afgeleverd werd is louter een bevestiging van uw identiteit hetgeen bezwaarlijk kan gezien worden als bewijs van een langdurig verblijf in Iran.

Wat de plots opgeworpen Iraanse nationaliteit van uw echtgenote betreft is het evenmin duidelijk of hieromtrent de waarheid wordt verteld. Gezien zowel u als uw echtgenote in dit volgend verzoek om internationale bescherming verklaren dat haar vader Afghaans en haar moeder Iraans is en zijzelf over de Iraanse nationaliteit beschikt - in weerwil van haar vroegere verklaringen (in het kader van haar eerste verzoek vermeldde ze zowel Paghman als Herat in Afghanistan als geboorteplek, CGVS echtgenote, p.2) - is dit immers vreemd in die zin dat de nationaliteit in Iran doorgaans via de vader doorgegeven wordt en niet via de moeder (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Bovendien is de uitgevende instantie op het voorgelegde Iraanse nationaliteitsbewijs moeilijk leesbaar. Overigens houdt het op zich al een negatieve indicatie in dat jullie beiden in het kader van jullie eerdere verzoek details gaven over jullie leven in Herat om nu laconiek te stellen dat jullie er nooit woonden. Zelfs indien uw echtgenote over de Iraanse nationaliteit zou beschikken, hetgeen niet onomstotelijk aangetoond werd, is dit evenmin een bezwaar voor een terugkeer naar Afghanistan. Gezien de meeste documenten die eventueel kunnen wijzen op een verblijf in Iran pas vanaf 2013 opgemaakt werden is hiermee evenmin een langdurig verblijf in Iran aangetoond gezien jullie in de zomer van 2015 al in Europa waren. Overigens moet bijkomend worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst en in Iran een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van documenten bijzonder relatief en zijn ze op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul en in de stad Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu ook de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Het geweldsniveau en de impact van het conflict in de stad Herat is verschillend van de rest van de provincie Herat. Opstandelingen zouden er slechts in beperkte mate aanwezig zijn. Herat-stad staat onder de controle van de Afghaanse overheid. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er aanslagen plaats gericht tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. Herat-stad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Herat en in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Herat of in de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Paghman in de provincie Kabul of in Herat. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Het feit dat u geboren bent in België is een element die een terugkeer naar het land van herkomst vanuit humanitair oogpunt kan bemoeilijken. Het CGVS is echter enkel bevoegd voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Voor het verkrijgen van een verblijfsstatus in België op basis van zuiver humanitaire redenen dient u andere, in de Vreemdelingenwet voorziene, procedures aan te wenden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekers in het opschrift van hun verzoekschrift stellen dat zij een “*verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring*” bij de Raad indienen, merkt de Raad op dat hij een hervormingsbevoegdheid heeft in voorliggend beroep overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en dat hij eerst zal onderzoeken of hij de bestreden beslissingen kan bevestigen of hervormen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen:

“art. 3 EVRM, Artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag, artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83 /EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel I van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’) schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de rechten van de verdediging, schending artikel 15 van de richtlijn 2011 /95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011”.

Verzoekers geven een theoretische toelichting over de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en menen dat de aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet volstaan om deze te schragen. Zij geven een korte theoretische toelichting omtrent het begrip “*vluchteling*”, zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekers benadrukken vervolgens dat zij minderjarig zijn en verwijzen naar het principe van het “*hoger belang van het kind*” onder verwijzing naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 14 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zij verwijzen naar en citeren uit “*een onderzoek van de Rijksuniversiteit Groningen*” waaruit blijkt dat kinderen schade kunnen oplopen door de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en bij het moment van uitzetting. Deze schade komt bovenop de schade die zij al hebben opgelopen door hun “*gedwongen migratie*”.

Verzoekers herhalen vervolgens de motieven waarop zij hun verzoek om internationale bescherming steunen en de documenten die zij neerlegden ter staving van dit verzoek. Zij menen dat “*uit alles blijkt dat verzoekers verwesterd zijn en dan ook de vrees koesteren om zich te vestigen in Afghanistan*”. Zij herhalen enkele motieven van de bestreden beslissing en menen hierbij dat de commissaris-generaal echter nalaat om rekening te houden met de gevolgen van verzoekers integratie in België en hun verwestering.

Verzoekers menen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in Afghanistan omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep, in de zin van artikel 48/3, § 4, van de Vreemdelingenwet “*als minderjarige verwesterde Afghanen die normen en (gewoonte)regels die in hun land van herkomst gelden, bij terugkeer naar het land van herkomst zullen schenden*.” Ze benadrukken dat tweede verzoeker in België werd geboren en nog nooit in Afghanistan is geweest. Bovendien zijn verzoekers zeer goed geïntegreerd zijn in Belgische samenleving, zoals tevens bleek uit het persoonlijk onderhoud.

Verzoekers citeren verder uit informatie van UNHCR inzake de impact van de veiligheidssituatie in Afghanistan op de toegang tot scholing voor kinderen.

Van verzoekers, die minderjarig zijn, kan dan ook geenszins worden gevraagd dat zij zich conformeren aan de normen, waarden en maatschappelijke regels zoals deze heersen in Afghanistan. Gelet op hun verwestering en integratie in België is het voor hun onmogelijk om een Afghaanse levensstijl aan te nemen.

Verzoekers menen dat zij *“in een zodanig bepalende levensfase zijn opgegroeid in België, dat zij zich niet bewust zijn van hun westerse gedrag, en dat zelfs als zij zich proberen aan te passen aan de Afghaanse cultuur, gevaar lopen omdat hun westers gedrag wordt toegedicht”*. Zij verwijzen hierbij naar een rapport van UNAMA inzake de positie van vrouwen in Afghanistan en de UNHCR *“Eligibility Guidelines”* van juli 2013, waarin *“[er] wordt gesproken over het gedrag dat wordt toegewezen (‘women who are perceived as...’) zodat het in case niet enkel bepalend is verzoekers bepaalde normen en traditie(s)regels overschrijden.”*

De vaststelling dat verzoekers geïntegreerd zijn in België is volgens verzoekers *“uiteraard op zich geen reden om hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, maar ter zake dient de verwerende partij inderdaad rekening te houden met de impact van de integratie (uiten en ontplooien als in België) en verwestering van verzoekers op hun functioneren in de Afghaanse samenleving”*. Dergelijk onderzoek werd volgens verzoekers onvoldoende gevoerd.

Verzoekers citeren verder nog uit een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders naar Afghanistan, waaruit blijkt dat een terugkeer *“zeer zorgwekkend en gevaarlijk”* kan zijn, uit een rapport *“Afghanistan: situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul”* van augustus 2017 en uit een rapport van het *“Migration Policy Institute”* van november 2017 waaruit zij afleiden dat zij *“bij terugkeer mogelijk problemen zullen ondervinden”*.

Verzoekers wijzen er verder op dat de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan niet te vergelijken valt met die van een jaar geleden en verwijzen naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 en een verslag van de *“Contactvergadering internationale bescherming”* van Myria waaruit volgens hen blijkt dat Kabul in principe geen veilig en redelijk intern vestigingsalternatief biedt en dat de commissaris-generaal *“in de toekomst verder de mogelijkheden individueel zal beoordelen”*. Zij menen dat *“deze veranderingen in de veiligheidssituatie laat zich ook voelen op vlak van veiligheid voor terugkerende en verwesterde Afghanen”*. Ten slotte verwijzen zij naar een arrest van de Raad (RvV 15 januari 2015, nr. 136 630) waarin *“een jongeman [werd] erkend uit Kaboel die lange tijd afwezig was geweest uit Afghanistan en op die gronden en zijn kwetsbaarheid een ernstig risico op onmenselijke en vernederende behandeling liep bij zijn terugkeer”*.

3.1.2. In een aanvullende nota van 18 juni 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018;
- het EASO-rapport *“Afghanistan Security situation”* van december 2017;
- het EASO-rapport *“Afghanistan Security situation – Update”* van mei 2018;
- het EASO-rapport *“Afghanistan Security situation”* van juni 2019;
- het EASO-rapport *“Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2019.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem bepalingen die verzoekers geschonden achten, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen, maakt op zich niet aannemelijk dat verzoekers een nood hebben aan internationale bescherming.

3.3. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen bij hun terugkeer naar Afghanistan.

Verzoekers zijn de zonen van M.Pa. en M.Ma., wiens beroep tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 18 april 2018 bij de Raad gekend is onder het rolnummer 219 585. Verzoekers beroepen zich in het kader van onderhavige beroepsprocedure deels op dezelfde feiten, middelen en argumenten als deze die door hun ouders werden aangevoerd.

De Raad heeft het beroep tegen deze beslissing op 27 augustus 2018 echter verworpen (RvV 27 augustus 2018, nr. 208 234). Dit arrest heeft gezag van gewijsde. De Raad oordeelde in het kader van dit beroep als volgt:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. In het kader van verzoekers' eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 29 juni 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof gehecht werd aan hun vluchtmotieven.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige verzoek hebben uiteengezet, namelijk de problemen rond de landroof in Paghman in 2006. Verzoekers verklaren heden dat ze gelogen hebben over hun verblijf in Herat sinds 2006. In plaats van in Herat, verbleven ze 10 jaar lang in Iran alvorens naar Europa te vluchten. Tevens verklaren ze dat verzoekster de Iraanse nationaliteit heeft in plaats van de Afghaanse.

Ter ondersteuning van hun huidig volgend verzoek leggen verzoekers de volgende documenten neer: verzoekers origineel Afghaans paspoort met afgiftedatum 12/8/2013 en voorzien van een tijdelijke verblijfsvergunning voor Iran, een attest van de Afghaanse ambassade in Iran dat verzoekers identiteit bevestigt d.d.1/6/2010, een medisch attest van een ziekenhuis in Iran d.d. 31/7/2013, een huurcontract van hun huis in Iran d.d. 3/1/2013, een Iraanse gezondheidskaart van hun zoon d.d. 8/1/2014, een Iraans bewijs van het overlijden van hun tweeling d.d.30/11/2013, verzoeksters originele Iraanse identiteitskaart met afgiftedatum 15/9/2013 en een originele Iraanse nationaliteitskaart met onleesbare gegevens en geen geldigheidsdatum.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde

andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. De Raad wijst er op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde en reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten. De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek verklaart dat hij niet in Herat maar wel 10 jaar in Iran woonde na de gebeurtenissen in Paghman (provincie Kabul), niets afdoet aan het feit dat er in het kader van zijn vorig verzoek en zoals beschreven in de initiële weigeringsbeslissing van het CGVS naast de door hem aangehaalde problemen in Herat evenmin geloof gehecht werd aan zijn betrokkenheid bij de problemen in Paghman in 2006 waarop hij zijn vrees voor terugkeer naar Afghanistan nog steeds baseert. Louter verwijzen naar de door hen bijgebrachte documenten die hun verblijf in Iran aantonen, vermag hier geen ander licht op te werpen daar deze stukken inhoudelijk geen verband houden met de door verzoekers beschreven vluchtmotieven die reeds ongeloofwaardig bevonden werden.

Inzake verzoeksters verklaarde Iraanse nationaliteit wordt het volgende gemotiveerd: "Wat de plots opgeworpen Iraanse nationaliteit van uw echtgenote betreft is het evenmin duidelijk of hieromtrent de waarheid wordt verteld. Gezien zowel u als uw echtgenote in dit volgend verzoek om internationale bescherming verklaren dat haar vader Afghaans en haar moeder Iraans is en zichzelf over de Iraanse nationaliteit beschikt – in weerwil van haar vroegere verklaringen (in het kader van haar eerste verzoek vermeldde ze zowel Paghman als Herat in Afghanistan als geboorteplek, CGVS echtgenote, p.2) - is dit immers vreemd in die zin dat de nationaliteit in Iran doorgaans via de vader doorgegeven wordt en niet via de moeder (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Bovendien is de uitgevende instantie op het voorgelegde Iraanse nationaliteitsbewijs moeilijk leesbaar. Overigens houdt het op zich al een negatieve indicatie in dat jullie beiden in het kader van jullie eerdere verzoek details gaven over jullie leven in Herat om nu laconiek te stellen dat jullie er nooit woonden. Zelfs indien uw echtgenote over de Iraanse nationaliteit zou beschikken, hetgeen niet onomstotelijk aangetoond werd, is dit evenmin een bezwaar voor een terugkeer naar Afghanistan. Gezien de meeste documenten die eventueel kunnen wijzen op een verblijf in Iran pas vanaf 2013 opgemaakt werden is hiermee evenmin een langdurig verblijf in Iran aangetoond gezien jullie in de zomer van 2015 al in Europa waren. Overigens moet bijkomend worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst en in Iran een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden.

Bijgevolg is de bewijswaarde van documenten bijzonder relatief en zijn ze op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt."

Verzoekers brengen geen concrete argumenten aan die het voorgaande in een ander daglicht stellen. Hun verweer dat zij ongeveer 12 jaar geleden uit Afghanistan vertrokken zijn, dat verzoekster geen enkele binding heeft met Afghanistan daar zij daar slechts 2.5 jaar gewoond heeft en dat ook de kinderen Afghanistan niet kennen, toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zullen kennen omwille van het feit dat zij er lange tijd niet heeft gewoond noch dat zij dermate vervreemd zijn van de Afghaanse cultuur waardoor zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen.

5. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vevat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Kabul en in de stad Herat geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers de veiligheidssituatie in Kabul betwisten en informatie bijbrengen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, merkt de Raad op dat deze in dezelfde lijn ligt als de informatie van verweerder, dat, in tegenstelling tot wat verzoekers poneren, dateert van december 2017 (adm.doss., stuk 7, Landeninformatie, EASO COI Report Afghanistan: Security Situation). In zoverre uit de informatie vevat in het administratief dossier en uit de door verzoekers bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Afghanistan, toch blijkt duidelijk dat er in de provincie Kabul en in de stad Herat geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen bijgevolg geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

6. *Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."*

Voorgaande motivering geldt ook voor verzoekers en wordt door de Raad hernomen.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift aan dat zij verwesterd zijn omwille van het langdurig verblijf in België van eerste verzoeker en het feit dat tweede verzoeker geboren is in België. Waar zij hierbij verwijzen naar verschillende rapporten over verwestering en het stigma waarmee terugkeerders worden geconfronteerd, wijst de Raad erop dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie inzake de verwestering en de soms moeilijke en problematische/kwetsbare positie van Afghaanse jongeren bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoekers dienen hun vrees *in concreto* aannemelijk te maken. Er dient aldus rekening te worden gehouden met - en het is afhankelijk van - de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden.

In casu maken verzoekers hun verklaarde risicoprofiel echter niet *in concreto* aannemelijk. Zij beperken zich immers louter tot een algemene verwijzing naar hun geboorte of verblijf en integratie in België, waarbij zij een brief en foto's neerleggen waaruit deze integratie blijkt. Verzoekers tonen hiermee echter niet aan dat het verblijf van eerste verzoekers sinds augustus 2015 en het loutere feit dat tweede verzoeker in België geboren werd van hun dusdanig verwesterde kinderen zou hebben gemaakt dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen. In voorgaande beoordeling inzake het verzoek om internationale bescherming van verzoekers' ouders werd immers reeds geoordeeld dat het loutere feit dat verzoekers Afghanistan niet kennen, niet aantoonde dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zullen kennen omwille van het feit dat zij er nooit gewoond hebben, noch dat zij dermate vervreemd zijn van de Afghaanse cultuur waardoor zij hun leven niet zouden kunnen opnemen in Afghanistan. Dit geldt temeer nu uit bovenstaande beoordeling blijkt dat verzoekers vader afkomstig is uit Afghanistan en dat verzoekers moeder minstens gedurende twee-en-half jaar in Afghanistan heeft verbleven. Verzoekers tonen dan ook niet *in concreto* aan dat zij zich niet meer zouden kunnen conformeren aan de Afghaanse samenleving, noch dat zij een "zodanig bepalende levensfase" zijn opgegroeid in België dat zij zich niet bewust zijn van hun westerse gedrag of dat hen een westers gedrag zal worden toegedicht.

Aldus maken verzoekers niet *in concreto* aannemelijk dat zij tot een risicogroep behoren omdat zij verwesterde kinderen zouden zijn die zich niet meer zouden willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, of die omwille van bepaalde opvattingen een gevaar zouden lopen. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat zij, als minderjarige sjiitische verwesterde moslims die bij een terugkeer naar Afghanistan de daar geldende normen en (gewoonte)regels zullen schenden, behoren tot een bepaalde sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

Door in het verzoekschrift te benadrukken dat zij volledig geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving, slagen zij er niet in om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen. De bestreden beslissingen oordeelden immers terecht dat de door eerste verzoeker neergelegde brief van hun buurvrouw en foto's van hem en zijn vriendjes geen betrekking hebben op de door verzoekers ingeroepen vrees voor vervolging, dat zij hoogstens een aanwijzing vormen van hun integratie in België en dat ze eventueel kunnen worden aangevoerd in andere in de Vreemdelingenwet voorziene procedures, maar dat zij niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen bij een terugkeer naar Afghanistan. Zoals hierboven immers is gebleken, laten verzoekers na om *in concreto* aan te tonen op welke wijze uit deze documenten zou moeten blijken dat zij dusdanig verwesterd zouden zijn dat een terugkeer naar Afghanistan niet mogelijk zou zijn. Uit deze stukken blijkt weliswaar de integratie van verzoekers in de Belgische samenleving, doch zij tonen niet *in concreto* aan - en de Raad ziet niet in - op welke wijze hieruit zou moeten blijken dat zij dusdanig verwesterd zouden zijn of dat zij omwille van bepaalde opvattingen zich in Afghanistan niet zouden kunnen schikken naar de daar vigerende wetten, regels en gebruiken.

Verzoekers herhalen verder in hun verzoekschrift hun beweringen dat zij in Afghanistan niet naar school zouden kunnen gaan. Door in het verzoekschrift louter enkele passages uit algemene rapporten aan te halen, zonder deze te betrekken op hun eigen, concrete en persoonlijke situatie, slagen verzoekers er evenwel niet in om aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico lopen op ernstige schade lopen bij hun terugkeer naar Afghanistan omwille van eventuele moeilijkheden onderwijs te volgen. Uit het in het verzoekschrift geciteerde rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 6 augustus 2013 en de recentere UNHCR *"Guidelines"* van 30 augustus 2018 blijkt overigens dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie omtrent de risico's die schoolgaande kinderen lopen bij een terugkeer naar hun land van herkomst, doch dat er rekening dient te worden gehouden met - en dat het afhankelijk is van - de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees dient met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. In de bestreden beslissingen werd hierover terecht geoordeeld dat *"Wat betreft de onderwijsmogelijkheden in uw land van herkomst dient verwezen te worden naar de informatie van het CGVS, waaruit blijkt dat deze regionaal verschillen binnen Afghanistan. Daar er inzake het eerste volgend verzoek om internationale bescherming van uw vader werd vastgesteld dat hij geen zicht biedt op jullie verblijfplaatsen voor jullie komst naar België kan het CGVS zich hier dan ook niet over uitspreken."*

De Raad merkt verder nog op dat, waar verzoekers verwijzen naar het feit dat jongeren in Afghanistan ontvoerd worden voor losgeld, het niet volstaat om te verwijzen naar een algemene situatie of gebeurtenis om daarmee een nood aan internationale bescherming. Verzoekers betwisten deze beoordeling niet in hun verzoekschrift.

De door verzoekers in het verzoekschrift geciteerde informatie met betrekking tot de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar Kabul kan bovendien niet dienstig worden aanvaard, nu in voorliggend geval geen toepassing gemaakt wordt van het concept 'intern vestigingsalternatief'.

De overige door eerste verzoeker neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Het neergelegde sportattest en de inentingskaart van eerste verzoeker en paspoort van verzoekers vader hebben louter betrekking op hun Afghaanse nationaliteit en verblijf in Iran, dat evenwel reeds in het kader van het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekers' ouders werd beoordeeld. Verder werd in de bestreden beslissingen terecht gewezen op objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 14, nr. 3), met name de *"COI Focus, Afghanistan. Afghaanse vluchtelingen in Iran en Pakistan: documentenfraude"* van Cedoca van 30 november 2017, waaruit blijkt dat er in Iran op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst kunnen worden of via

corruptie in Iran, kunnen worden aangekocht. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door eerste verzoeker neergelegde Iraanse documenten relatief.

Verzoekers wijzen verder op het belang van het kind zoals uiteengezet in artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 14 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Waar zij hierbij wijzen op de negatieve gevolgen van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitwijzing, merkt de Raad op dat verzoekers hiermee geen nood aan internationale bescherming aantonen, gelet op bovenstaande vaststellingen. De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan immers geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde evenmin aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.4. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP